

THE STEPS

To Jennifer-

Your love has made my life a beautiful miracle!

To Sophia, Sistine, and Scarlet-

*Thank you for being born, you are the brightest stars
in my universe!*

To the world-

Bless all of you real-life Rockys wherever you may be!

Inhoud

Stap Nul – Spanje

De waarzegster	11
----------------	----

Stap een – New York

1. Terug bij af	17
2. Oost west, thuis is ook niet alles	24
3. Misselijkmakende mannelijkheid	29
4. Gekooide leeuwen	39
5. De kunst van het falen	48
6. Vechten of vluchten	60
7. Mijn vrienden de duiven	72
8. Ongeduld is een schone zaak	80
9. Pompen of verzuipen	88
10. Je bent niet intimiderend genoeg	96
11. School is wat je er níét van maakt	107
12. Maar je hield vol	115
13. Ben je een leiderstype?	127
14. Het Vaticaan van woorden	138
15. Een plek om te schrijven	147
16. Weest paraat!	157
17. Horses	167
18. The Lords of Flatbush	178

19. Ik wil die ring!	188
20. Het Wilde Westen	195
21. De roadtrip	204

Stap twee – Los Angeles

22. Echt, je verdoet je tijd	221
23. Huwelijk en houdgreep	232
24. Vechten met emotionele zwaartekracht	245

Stap drie – Rocky

25. Ik mag hem niet	263
26. De studio geeft geen cent voor een onbekende	274
27. Erop, eronder of een wonder	282
28. Mijn zus slaat nog harder dan jij	292
29. Ze is perfect!	302
30. De schildpad en de gazelle	309
31. Moederliefde	315
32. Het blauwe hoedje	332
33. The Steps (De trap)	343
34. Pull the plug (Trek de stekker eruit)	351
35. Het gevecht in het gevecht	357
36. Adrian, waar is je muts?	366
37. Aan alle Rocky's	380

De laatste stap – Philadelphia

Epiloog	393
Verantwoording	399

STAP NUL

SPANJE

De waarzegster

Ergens in de Pyreneeën, op een landweggetje naar de zee, zag ik een bord. Het was van een waarzegster. Voor honderd peseta's kon ik me de toekomst laten voorspellen.

Het was 1969. Een paar maanden eerder was ik gestopt met de toneelopleiding van de Universiteit van Miami, en nu trok ik, zoals zovelen van mijn generatie, met een rugzak door Europa om 'mezelf te zoeken'. Als er in Spanje iemand was die advies over zijn toekomst kon gebruiken, dan was ik het.

De naam van de waarzegster was Madame Pilar. Ze woonde in een vervallen huis een stukje verderop en had lang zwart haar met krulletjes die onder haar hoofddoek uit piepten, een klassieke zigeunerin. Ik ging tegenover haar zitten. Ze stopte een ei in een zakdoek en sloeg het stuk. Toen pakte ze mijn hand en bekeek de palm.

Ze sprak een klein beetje Engels, zodat ik haar redelijk kon volgen en vertelde me dat ik een dubbele levenslijn had en dat ik twee verschillende levens zou krijgen. Ze wees naar een bepaalde plek en zei dat de verandering rond mijn vijfentwintigste jaar zou komen. Ik was net drieëntwintig geworden. Ze liet me zien dat ik drie huwelijkslijnen had, wat ik raar vond.

Toen begon ze mijn toekomst te voorspellen.

Ze was heel zeker van haar zaak en zodra ik haar huis verlaten had, schreef ik alles wat ik uit haar gebrekkige Engels had opgemaakt in mijn notitieboekje, zodat ik het niet zou vergeten.

‘In het land van de doden waakt de geest van een acteur over me. Zwart haar. Gevoeligheid. Hij beschermt me.’

‘Een oudere vrouw, die veel publieke aandacht krijgt, zal me helpen bij het begin van een toneelcarrière.’

‘1976 wordt een geluksjaar.’

‘Acteren, niet zingen. Vermijd komedies.’

‘Ik heb de geest van een veertigjarige, maar op mijn veertigste zal ik de geest van een tweeëntwintigjarige hebben.’

‘Ik krijg last van hartkloppingen en twijfel aan mijn eigen oordeel.’

‘Ik moet altijd vertrouwen op mijn eigen oordeel en daden.’

Madame Pilar leek dingen over me te weten die waarheid waren of dat snel zouden zijn en het is moeilijk dergelijke voorspellingen naast je neer te leggen wanneer je, zoals ik op dat moment, op een tweesprong staat. Ik was op de leeftijd dat je geen jongen meer bent, maar nog niet genoeg hebt geleden om jezelf echt een man te kunnen noemen. Dat is waar de meeste persoonlijke ontdekkingsreizen op uitdraaien. Je wil je ‘grenzen verleggen’ en je ‘geest verruimen’, maar je wil niet onder ogen zien dat het leven een strijd is en dat de wereld erg wreed kan zijn.

Ook ik maakte me daaraan schuldig. Ik was nergens naar

op zoek. Ik speelde verstoppertje met de realiteit. Ik moest beslissen of ik doorging met doen alsof, of dat ik de eerste stap zette naar het onder ogen zien van de realiteit.

Ik wilde acteur worden. Zojuist had ik twee vruchteloze jaren doorgebracht op de toneelopleiding van de universiteit zonder ooit een grote rol te krijgen en had die afwijzingen gebruikt als inspiratie voor halfbakken voorstellingen die ik samen met mijn vriend John produceerde in de slecht verlichte kelder van een kerk. Ze waren leuk, maar leidden nergens heen, net zoals ik nergens heen ging. Er moest iets veranderen.

De volgende dag verliet ik de Pyreneeën en belandde tegen de avond op een strand aan de Costa Brava. Het was er verlaten, afgezien van een visser die schelpen van de rotsen aan het schrapen was. Ik had nog een paar peseta's en gebruikte die om een half dozijn mosselen van de oude man te kopen. Met mijn karige maal liep ik naar de top van een heuvel die uitkeek over het strand. Ik zocht een goed plekje, ging tegen mijn rugzak aan zitten en trok mijn schoenen uit. Terwijl ik de mosselen openwrikte bedacht ik dat ik bezig was het waardevolste te verspillen wat ik had: tijd. Die machtige, meedogenloze heerser over het leven.

Daar gezeten met uitzicht op de Middellandse Zee, waar de zon inmiddels achter de Pyreneeën was verdwenen, werd me duidelijk dat ik een punt achter deze reis moest zetten en dat ik een leven moest gaan opbouwen rond mijn dromen. Ik moest terug naar Amerika. Naar de stad die als geen andere

het menselijk hart kan vormen én breken, het enige echte New York City.

Terwijl de nacht viel keek ik uit over de zwarte zee en dacht: het is tijd om volwassen te worden.

Tijd om in het diepe te stappen, jongeman.

STAP EEN

NEW YORK